

L'AGUS I ELS MONSTRES

**L'ILLA
DE
TRUMAN**

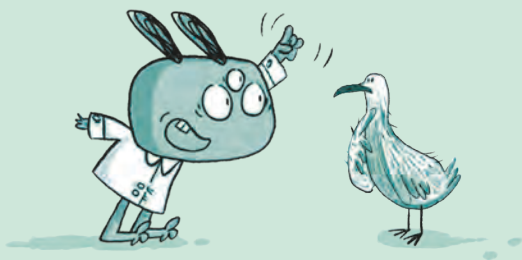

**JAUME COPONS &
LILIANA FORTUNY**

COMBEL

1

TOT SALVANT UN OCELL

Aquell divendres a la tarda, quan vam arribar a casa, vam trobar els nostres amics molt excitats. En Hole, l'Emmo, en Ziro, en Brex i el Sr. Flat estaven abocats a la finestra i cridaven visques i bravos.

Ha estat un
salvament molt
emocionant!

Totalment
emocionant!

Bona feina,
companyys!

Què fan,
aquests?

Ves a saber!

En Ziro i els altres ens va explicar que feia cinc minuts la Dra. Veter havia sentit un soroll estrany que venia del parc. A partir d'aquí la cosa s'havia embolicat.

Hem sentit «hia, hia...»
i, encara que sembli
estrany, la Veter ha
identificat els sorolls!

Ha dit que li semblava
una gavina jove
demanant ajuda...

... i així ha estat! Han baixat
al parc i... patam! Han trobat
una gavina que s'havia
despistat i havia arribat fins
allà. Estava molt perduda!

Ara la Veter hi
està parlant!

La Lúdia i jo no vam poder evitar mirar per la finestra. I, en efecte, vam veure que la Dra. Veter parlava amb la gavina per tranquil·litzar-la i explicar-li com ho havia de fer per tornar al mar.

Després d'assegurar-se que la gavina havia entès la Dra. Veter, els nostres amics van aixecar un castell monstruós. I la gavina va emprendre el vol des de dalt de tot.

Tot era perfecte, però, de cop, una furgoneta negra es va aturar davant dels nostres amics, es van obrir les portes del darrere i en van sortir uns tipus vestits de negre que van anar cap al monstres. I no semblava que tinguessin intencions gaire bones.

Vaja...

I aquests
què volen?

Ai, ai, ai!

Tot d'una, aquells homes van agafar el nostres amics i, de mala manera, els van fer entrar a la furgoneta. La Lúdia i jo ens vam posar a cridar, però no va servir de res.

Ahhhhh!

Eh, eh, sense empènyer!

Ei, què passa?!
Auxili!

Però què feu,
animalots?!
Ajudeu-nos!

No sabíem què fer, però, sortosament, quan en Brex i l'Emmo van sentir els nostres crits els va faltar temps per reaccionar. Van saltar entre nosaltres dos cap a la furgoneta com dos llamps que es dirigessin al no-res.

Tot i que la furgoneta ja s'havia posat en marxa, en Brex i l'Emmo van aconseguir agafar-se com dues paparres als parafangs del vehicle.

Evidentment, ens vam afanyar a baixar al parc, però quan vam arribar-hi ja no hi havia ni rastre dels nostres amics ni de la furgoneta.

Però...

Però...

Però...

Però...

Sí, sí. Em temo que això serà un **PERÒ** com un casa...

... com una casa de pagès!

2

TOT ESPERANT

Vam pujar a casa per decidir amb més tranquil·litat què havíem de fer. El Sr. Flat tenia claríssim que el més intel·ligent era esperar que els nostres amics tornessin. Però esperar sense fer res no era fàcil.

Dit així, sembla que sigui fàcil, això de mantenir la calma.

Sí, a veure què passa a la pràctica!

La Lúdia tenia raó. Una cosa era la teoria, i l'altra, la pràctica.
La veritat és que esperar sense posar-nos nerviosos no va ser senzill.

Es pot saber
què fas, Hole?

Que no ho veus, Ziro?
M'enfilo per les parets!
Se'm mengen els nervis!

Realment esperar no era gens fàcil, perquè els segons semblaven minuts i els minuts eren com hores! Vaig pensar que si els monstres no haguessin ajudat aquella gavina, no hauria passat res del que havia passat.

Com que ens estàvem començant a desesperar de tant esperar, el Sr. Flat ens va explicar que hi havia una obra de teatre de Samuel Beckett que es deia *Tot esperant Godot*, en la qual dos personatges, l'Estragó i en Vladimir, esperen un tal Godot que no arriba mai.

L'Estragó i en Vladimir esperen i esperen, però inútilment.

Que absurd!

Exacte, Agus. *Tot esperant Godot* és un dels millors exemples de teatre de l'absurd.

El pitjor de tot plegat és que al final de l'obra, en Vladimir i l'Estragó decideixen que l'endemà continuaran esperant.

Estan com una
cabra!

A on anirem?

No gaire lluny.

No, no...
Anem lluny.

No podem.

Per què?

Demà haurem
de tornar.

Per què?

Per esperar
en Godot...